XXX. évf. 3. szám – 2018. május-június

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja



Dr. Gloria Polo Ortiz előadása

„Csak az ateisták hisznek a véletlenben" – interjú Jim Caviezellel (2.)

Szénégető István atya: Várjuk a Szentlelket!



(idézet Péter Olga: Isten szeretetét adjuk gyermekeinknek című írásából, ami az újság 5. oldalától olvasható)

A Szentlélek újjáteremti életünket...

Amikor Jézus befejezte azt a munkát, amivel az Atya megbízta, elküldte nekünk a Szentlelket. Azért küldte el, hogy Ő legyen az Egyház állandó megszentelője. Általa nyílik szabad utunk az Atyához, általa tapasztaljuk meg az új életet. Pünkösdkor az Egyház születéséről beszélhetünk. A Szentlélek átvette azok vezetését, akik Jézus eltávozása után árvának és tehetetlennek érezték magukat. A Szentlélek betöltötte szívüket örömmel és erővel. Ez történik évszázadok óta az Egyházban. Pünkösd nemcsak egy egyszeri történés, hanem állandó folyamat. Újra és újra kiárad a Lélek Jézus tanítványaira. Elvezeti őket a „teljes igazságra" (Jn 16,13), ellátja őket karizmatikus adományokkal, erőben részesíti őket (ApCsel 1,8) és felkészíti a Jézussal való találkozásra.

❶ *Be akarja tölteni a szívünket*

Az Apostolok Cselekedetei azt írja, hogy a tanítványok előtt „tüzes nyelvek lobbantak fel, és leereszkedtek mindegyikükre" (ApCsel 2,3). Kell az ember szívébe a tűz. Nem elég a tudás, nem elég a jó pozíció, nem elég a magas fizetés – szükséges, hogy az ember lelke lángra kapjon. Tele vagyunk a földi vágyak, indulatok, szorongások, félelmek sötét gondolataival. Üresnek és céltalannak érezzük az életünket. Ezért olyan fontos, hogy eljöjjön hozzánk a Szentlélek. A Lélek rámutat az igazságra, örömre, békére, a szeretet szépségére. Ha hívjuk, eljön, ha kérjük, segít, ha befogadjuk, győzni fog bennünk és velünk! Lelki emberré válunk és a hit szemével nézzük majd az életünket és a világot.

Testünk millió és millió sejtből áll. A sejtek szerveket alkotnak és egységes terv szerint működnek. De hol kezdődik az ember? Ott, ahol és amikor ebben a sejttömegben megjelenik a lélek. S ott, ahol ebben az emberi lélekben megjelenik az Isten. Ha ez nem történik meg, akkor nagy a veszélye annak, hogy állattá válik az ember. De ha Isten lakik benne, akkor megtanul hinni, szeretni, szolgálni, áldozatot hozni, s boldogságot adni. Hogyan jön ez létre? Imádság, szentmise, hívő közösség, bibliaolvasás által – ezekben árad a Szentlélek. Ezekből kapjuk a tüzet, amely elégeti a világ haszontalan dolgait és új életet teremt bennünk.

❷ *A Lélek tanít és segít*

Pál apostol azt írja: „a Lélek adományait azért kapja (az ember), hogy használjon vele" (1Kor 12,7). A Szentlélek által ismerjük fel tevékenységünk célját. Ha nem él bennünk a célszerűség, akkor rabszolga munkává válik az élet és a szolgálat. De ha minden tevékenységünket imádságos lélekkel kezdjük, akkor megérezzük a Szentlélek indításait, s megkapjuk az Úr áldását szolgálatunkra. Meg kell szabadulnunk az idegességtől, a türelmetlenségtől, a szorongásoktól – mert ezek elnyomják bennünk az életet. A megoldás a Szentlélekben van: Ő szabadít meg bennünket a fölösleges terhektől és megtanít a belső békére.

❸ *A Lélek tanúságot tesz*

Az Evangéliumban azt olvassuk, hogy amikor eljön a Szentlélek, „tanúságot tesz" Jézusról (Ján 15,26). Mi lehet ez a tanúság? Tanúság lehet az Ő isteni valója, amikor felragyog előttünk – mint az apostolok előtt a tábor-hegyi jelenéskor – Jézus dicsősége. Ez olyan erővel hat ránk, hogy tétovázás nélkül átadjuk neki életünket. Nem leszünk bizalmatlanok, nem leszünk aggodalmaskodók, hanem örülünk, hogy Ő meghívott és elfogadott bennünket. – Ez elrendezi az életünket. Mert ha felismerjük, hogy Ő a mi Királyunk, akkor alárendeljük Neki, az Ő akaratának magunkat. Alárendeljük neki családi életünket, gyermekeink nevelését. Minden szülőnek elsőrendű feladata kell, hogy legyen hitre nevelni a gyermekét. Ha ezt nem tesszük, akkor a mai liberális világnak hatalma van elszakítani gyermekeinket Istentől és a lelküket és egész életüket tönkre tenni.

Jöjj, Szentlélek, újítsd meg családjainkat és lelkünket!

Katona István főszerkesztő

A mi emmauszi utunk

II/2. rész

„Még abban az órában útra keltek, s visszatértek Jeruzsálembe. Ott együtt találták a tizenegyet, s társaikat. Azzal fogadták őket, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. Erre ők is beszámoltak az úton történtekről, meg arról, hogyan ismerték fel a kenyértöréskor."

Nézzük tovább, Jézus szavait:

Jézus megjelenik az apostoloknak

„Míg ezekről beszélgettek, egyszer csak megjelent köztük és köszöntötte őket: »Békesség nektek!« Ijedtükben és félelmükben azt vélték, hogy szellemet látnak. De ő így szólt hozzájuk: »Miért ijedtetek meg, s miért támad kétely szívetekben? Nézzétek meg a kezem és a lábam! Én vagyok. Tapogassatok meg és lássatok! A szellemnek nincs húsa és csontja, de mint látjátok, nekem van.« Ezután megmutatta nekik kezét és lábát. De örömükben még mindig nem mertek hinni és csodálkoztak. Ezért így szólt hozzájuk: »Van itt valami ennivalótok?« Adtak neki egy darab sült halat. Fogta és a szemük láttára evett belőle."

Nekem milyen ennivalóm van, amit tovább tudok adni, ami táplálhat mást. Milyen karizmákat kaptam Tőle? Felismerem, adottságaimat? Felismerem, mire lehet szüksége a másiknak tőlem?

Mindannyian kaptunk „ennivalót" amivel táplálhatunk másokat. Szeretetet, mosolyt, segítőkészséget, hangot az énekléshez, adottságot a neveléshez, türelmet, empátiát a meghallgatáshoz. Felismerem ezeket? Tovább adom? Milyen ennivalóm van? Táplálok vagy mérgezek vele? A szeretettel meg is fojthatom a másikat, ha elveszem a szabadságát. A mosoly lehet gúnymosoly is, a nevelés lehet romboló is, a hallgatás is lehet káros, az empátiát ki is ölhetem magamból. Hogyan mire használom adottságaimat?

Az emmauszi út a saját életünkre tekintve

Amiből jönnek: Az Út: Jeruzsálemből Emmausz felé. Krisztustól csalódottság miatt vissza a régi életbe. Az előzmények: Jézus elítélésétől kezdve Jézus keresztre feszítéséig szemtanúk voltak. Közben a lelkükben kétségbeesés, csalódottság honolt. Az elképzelésük, amiben reménykedtek, összeomlani látszik: letörtek, szomorúak. Én miből jövök? Milyen csalódásaim voltak? Milyen ideáljaim, illúzióm?

Amiben vannak: Csalódottság, reményvesztettség. A saját csalódásom, reményvesztettségem. Élethelyzetem.

Akivel találkoznak: Jézus, Akit még kis ideje felmagasztaltak, s most Idegennek láttak. *„Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban." „Micsoda?"* – kérdezte. Jézussal találkoztak, Akit nem ismernek fel, mert nagy a fájdalmuk, csalódottságuk, ami akadályozza a látásukat. Hogyan állok ahhoz a személyhez, akiben csalódtam? Hogyan állok ahhoz a helyzethez, amit nem tudtam elérni? Hogyan állok a csalódottságom tárgyához, személyéhez, stb?

Amit elmondanak: Elmesélték, amiben csalódtak, amiben reménykedtek. Jézusnak elmondom mi történt velem?

Aki megállítja őket: Jézus, Aki megállítja őket. Miről beszélgettek? Szeretettel, türelemmel végighallgatja őket. Ők megálltak. Újragondolták, felidézték Jézus előtt, ami bennük zajlott. Én mit teszek?

Aki emlékezteti őket: Jézus Az Írások kifejtésével, a Kenyértöréssel, emlékezteti az emmausziakat. Én hittel vagyok jelen Jézus előtt, az Eukarisztia előtt? A szentmisén hittel vagyok jelen? Hogyan hallgatom az Igét, a prédikációt? Hiszem, hogy a szentmisén is kaphatok választ az életemre, hozzáállásaimra?

Aki bátorítja őket: Jézus Az Ige erejével, beteljesedésével visszatéríti őket újra az evangélium útjára. Bennem van az a képesség, hogy újratervezzem Vele az életemet? Ha nincs, kérem Őt, hogy Ő éljen bennem, és én le tudjak mondani önközpontúságomról?

Aki megigazítja őket: *„Ó, ti balgák, milyen nehezen tudjátok elhinni, amit a próféták jövendöltek. Vajon nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe? Aztán Mózesen elkezdve az összes prófétánál megmagyarázta nekik, amit az Írásokban róla írtak."* Vonatkoztattam már magamra ezeket a mondatokat, elemeztem szavanként?

Aki felkészíti őket: *„Ezeket mondtam nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, amit rólam Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokban írtak."*

Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat, s így folytatta: *„Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnap fel kell támadnia a halálból. Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden népnek Jeruzsálemtől kezdve. Ti tanúi vagytok ezeknek. Én meg kiárasztom rátok Atyám ígéretét. Maradjatok a városban, míg fel nem öltitek a magasságból való erőt."*

Elfogadtam küldetésemet? Tudom, mivel jár? Jézus nem titkolta, hogy az Ő útja szenvedéssel jár.

Aki kiküldi őket: *„Ezután kivezette őket Betánia közelébe, és kezét kitárva megáldotta őket. Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe."*

Jézus áldása egész életünkön, szenvedéseinken is rajta van. Eszköz a küldetésben. Semmi sincs az Ő tudta nélkül. Az Ő kezében minden áldássá tud formálódni.

Aki visszavárja őket:* ***„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek."*** (Jn 14,2-3)

Cseh Anikó

* Prof. Dr. Veres Sándor Péter: BEVEZETÉS A BIBLIKUS LELKIGONDOZÁSBA (Főiskolai jegyzet)

Isten szeretetét adjuk gyermekeinknek

Péter Olga vagyok, 1952-ben születtem Lövétén, szüleimnek harmadik gyermekeként. Elsőáldozóként, tíz éves koromban nagy boldogság volt a szívemben. S még az esküvőmön éreztem olyan boldogságot, ami Isten nagy kegyelme. Aztán elkerültem a szülői háztól, férjhez mentem.

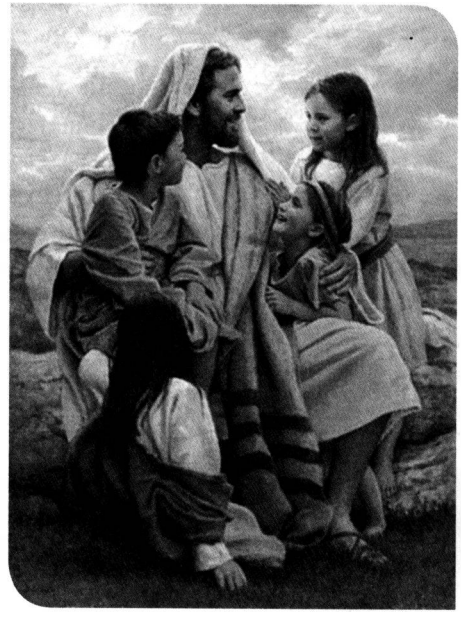
Férjem Péter Ferenc, aki négy év udvarlás után kérte meg a kezemet. Férjem Brassóba került tanulni, és nagynéném javaslatára én is követtem őt. Később kiderült, hogy jól tettem. Ott albérletben laktunk. Gyermekáldás nem jött, aminek örültünk, mert a bérbeadók azt mondták, ha gyerekünk lesz, akkor nem maradhatunk tovább az albérletben. Mikor a férjem végzett az iskolával, elkerültünk Sepsiszentgyörgyre és majdnem 30 éves lettem, amikor – mivel csak nem jött a gyermekáldás – komolyabban elkezdtünk orvoshoz járni éveken keresztül.

Úgy érzem, ez volt az első nagy megpróbáltatás az életemben, amikor nem Istenhez fordultunk, hanem kapkodtunk mindenhez, fűhöz-fához: eljutottunk Pestre, a Genetikai Intézetbe, majd Pécsre, a lombikbébi programra, ott megcsinálták az első beavatkozást és vissza kellett térnünk. De sajnos nem jött a gyermekáldás, és én már 40 éves lettem. Azt mondtam a férjemnek, nem vállalom a lombikbébi programot tovább. Utólag bebizonyosodott, jól tettem, hogy nem vállaltam, mert a Katolikus Egyház nem tartja helyesnek. Akkor egy nap, amikor hazamentem a munkából, láttam, hogy a férjem nagyon szomorú, és megkérdeztem, miért. Nem mondta meg, de éreztem, hogy a gyermekek hiánya miatt.

Aztán meghallottam Ilyefalván a Diakónia központban, hogy indul egy gyemekfalu, ahol örökbe lehet fogadni gyermekeket. Négy gyereket vállalhatunk, s lakást is biztosítanak, meg fizetést. Mond-

tam Ferinek, úgy érzem, ez nekünk szól, hogy utolérjük barátainkat a gyermekáldásban. Eljöttünk Szentgyörgyről, először két gyereket, két kislányt fogadtunk be a családba – s a szívünkbe is. Majd egy évvel később egy fiút, Istvánt, és egy újabb év múlva Andrást. De közben nehezedtek a dolgok, s egyszer csak nagyon nehéz lett. Szüleim is azt tanácsolták, hogy több gyereket ne fogadjunk, vegyük örökbe a két lányt és menjünk vissza Szentgyörgyre. Én úgy éreztem, hogy ez nem helyes. Épp Lövétén, a szülőfalumban voltam Kisboldogasszony ünnepen, amikor a két testvérnek az édesanyja elhozta Andráskát hozzánk, s én úgy voltam vele, hogy ez tényleg a Szűzanya akarata.

A lelkiatya azt mondta, menjek el áldozni és Jézustól megkapom a választ. Hát, ahogy mentem ki a szentáldozáshoz, az jött a szívembe, hogy Jézus arra figyelmeztet: „ha egyet is befogadtok az én nevemben, engem fogadtok be." Bennem az is megfordult, hogy „de már hármat befogadtam, Uram", de aztán csak befogadtuk Andráskát is.



Sajnos neki nagyon sok betegsége volt: farkastorokkal született, nyílt szájpadlással, ezt nem tudtuk, amikor befogadtuk. Nagyon sokat jártunk orvoshoz, megműtötték, és mikor 14 éves lett, agydaganata lett, és Bukarestbe kerültünk. Egy hónapig voltunk a kórházban vele, de hála Istennek, sikerült a műtét és él, végzi az iskoláit. De közben férjemmel megromlott a kapcsolatom. Már megvolt a négy gyerek, amikor mind a ketten elvégeztük az „Élet a Lélekben" szemináriumot, s én továbbra is jártam a közösségbe, Feri viszont kimaradozott, és éreztem, hogy nem boldog. Akkor a szívemben azt éreztem, hogy egyedül maradtam, s nagy lázadás ébredt bennem, hogy „majd én megmutatom, hogy fel tudom nevelni a gyerekeket egyedül is!" De nem kellett egyedül felnevelnem őket, mert Feri nem hagyott el, csak én távolodtam el tőle a lelkemben.

Aztán a jó Isten a házas-hétvégés közösségbe vezetett, ahol újra igent tudtam mondani a férjemre, Ferire. Addig mindig úgy gondoltam, el fogunk válni. De ott újra igent mondtam a szeretetre. Utólag világosodott meg bennem, hogy én Istenre mondtam igent. S ha igent mondtam Istenre, akkor Ferire is igent mondtam, s többé nem akarok elválni, örök életre mondtam igent a férjemre. S azóta ketten építgetjük – vagyis hát hatan – a kapcsolatunkat.

Erőforrásunk a mindennapi ima. Amíg kicsikék voltak a gyermekek, addig közösen tudtunk imádkozni. Most ez nem megy, mert kamaszodnak, s a felnőtté válás nagyon nehéz. A világnak akarnak megfelelni. Az is nehéz, hogy a lakás, amiben lakunk, szolgálati lakás, és amikor mi ideköltöztünk, akkor úgy volt, hogy 26 évig, vagy amíg az utolsó gyerek is kirepül vagy elvégzi az iskoláit, addig maradhatunk. Közben a gyermekvédelem átvett bennünket, és amikor 18 évesek lesznek a fiúk, vagyis most októberben, ki kell költöznünk, és azzal küszködünk, hogy házat építsünk itt, Ilyefalván. Gyűjtjük a pénzünket, hogy építsünk, megvettük a területet, s még az építőanyagot kellene megvenni hozzá.

Gondoltam-e arra, hogy minden Isten akaratából történt? Nem, idáig nem jutottam. Én akkor úgy voltam, mint a vérfolyásos asszony. Mindent eladtunk, mert csak azt láttuk a szemünk előtt, hogy „gyerek, gyerek", mintha csak az hiányzott volna az életünkből. Végül kiderült, nemcsak az hiányzott, hanem Isten hiányzott az életünkből.

A férjem plébánián nőtt fel, s azt gondoltam, ő biztosan megéli a hitét, és reménykedtem, hogy engem is Isten útjára vezet. Holott én is katolikus családba születtem, s a magunk módján próbáltuk is megélni a hitünket. Láttam a szüleimet templomba járni, főleg édesanyámat, de éreztem, hogy ez nem az igazi.

Már említettem, hogy az „Élet a Lélekben" közösségbe kerültem. Elvégeztük mindketten a szemináriumot és utána kezdődött egy olyan folyamat, amikor Isten belépett mindkettőnk életébe, és ekkor indultunk el Isten útján. Régebben igazából nem kapaszkodtunk Istenbe – csak megszokásból imádkoztunk.

Hogy jártam-e templomba? Igen, jártam, és az évi szentgyónásomat is elvégeztem, s ezért jó katolikusnak tartottam magam és a férjemet, Ferit is. De igazából nem hagytam, hogy Isten működjön az életemben, én akartam irányítani azt.

Andráskának a műtétjénél nagyon egyedül voltam. Azt tudtam, hogy a közösség imádkozik értünk – amikor bevitték a műtétre, akkor is. Ez egy négyórás műtét volt, tényleg nagyon Istenbe kellett kapaszkodnom, mert éreztem, hogy ezt nem lehet másképp kibírni. Egész idő alatt mondtam a rózsafüzért, és tudtam, éreztem, hogy nagyon sokan imádkoznak értünk.

Mindennap meg kell küzdenünk a gyerekek magatartásával – már mondtam, hogy a világ el akarja őket sodorni.

Ezt mindennap érezzük. Andráskával fordult elő, hogy bekerült a kisszemináriumba, másfél évet volt ott, aztán ott kellett hagynia. Kiderült, hogy nem igazán akarta, mintha csak a mi kedvünkért ment volna oda. Időközben meggondolta magát, s mi akkor azt mondtuk neki, ha elkezdtél egy dolgot, akkor fejezd is be, aztán majd mehetsz abba az iskolába, amelyikbe akarsz, szakmát tanulni. De addig sugdosott neki az ördög, hogy végül el kellett hoznunk az iskolából. Ekkor igazán Istenhez fordultunk, s kerestük, mit csináljunk: engedjük-e eljönni, vagy maradnia kelljen? S Vele tudtuk csak megoldani, s azóta is próbálunk Isten útján járni.

Mindent elhagyunk, amikor a lelkiségről van szó, mert ez az a forrás, ahonnan töltekezünk. Én nagyon szeretek a házas-hétvégés közösségbe járni! Oda a férjemmel ketten járunk, s az „Élet a Lélekben" közösségbe is, amikor csak tudunk, ketten megyünk Ferivel. Ezekre úgy érzem, hogy időt kell szánnunk, mert ezek az erőforrásaink: a szentmise, a közösség, a közösségben való együttlétünk. Ott tapasztaljuk meg Isten jelenlétét, ott töltődünk fel, hogy tovább tudjunk menni az úton. Mindent elhagyunk ezekért, aztán később bepótoljuk. Mert ez nagyon fontos mindkettőnknek.

Atyánk, Istenünk, Jézus nevében kérünk, áldd meg az édesanyákat! Tedd készségessé őket az élet befogadására! Áldd meg az édesapákat, hogy a közös életből új élet származzon! Neked van hatalmad megtörni mindazt, ami meddősségre, tehetetlenségre köttetett meg. Te a szeretet Istene vagy, az élet Teremtője, és köszönöm Istenem, hogy szent Fiad nevében hozzád fordulhatunk, hozzád, az élet szerzőjéhez, akinél semmi sem lehetetlen. Add kegyelmedet, hogy áldásod által új életek foganjanak és váljanak teljessé Jézus szent Nevében, most és mindörökké, ámen!

Olga

„Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket; de a tanítványok elkergették azokat, akik hozták őket. Ezt látva Jézus haragra gerjedt, és azt mondta nekik: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom nektek: aki nem fogadja Isten országát úgy, mint a kisgyermek, nem megy be oda.« Azután karjaiba vette őket, rájuk tette a kezét, és megáldotta őket." (Mk 10,13-16)

„Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állította, magához ölelte, és azt mondta nekik: »Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.«" (Mk 9,36-37)

„Vigyázzatok, ne vessetek meg egyet sem e kicsik közül. Mert mondom nektek: angyalaik a mennyekben mindig látják Atyám arcát, aki a mennyekben van." (Mt 18,10)

„Gyermekek, engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban, mert így van az rendjén. »Tiszteld apádat és anyádat«; ez az első, ígérettel egybekötött parancs: [Kiv 20,12] »hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön«. [MTörv 5,16] És ti apák, ne ingereljétek haragra gyermekeiteket, hanem neveljétek őket fegyelemben és az Úr intelmével!" (Ef 6,1-4)

Mit veszítettek a protestánsok az elszakadással?

II/2. rész

A protestánsoknál nincs meg a Biblia szerinti házasság

A házasság a katolikusoknál szentség és felbonthatatlan. Szent Máté evangéliuma szerint (19,4-9): „A férj és feleség egy testté lesznek." – „Amit Isten egybekötött, ember el ne válassza." – „A válást csak Mózes engedte, az Isten azonban nem így akarta." S amint Szent Pál írja a korintusiaknak (1Kor 7,10): „A házastársak nem válhatnak el, vagy ha elválnak, maradjanak új házasságkötés nélkül."

Luther ezzel szemben azt mondta, hogy a házasság kötél az ember nyakán és olyan adásvételi ügylet, mintha az ember ruhát, vagy lovat vesz. Ha megunja, túlad rajta. Sőt Luther hesseni Fülöpnek a kétnejűséget is megengedte. Miért? Azért, mert az kedvezett Luther tanai terjedésének. Azonban Krisztus sehol nem beszélt így és Luther tanítása homlokegyenest ellenkezik a Biblia tanításával – noha a protestánsok folyton a Bibliára hivatkoznak.

A protestánsok eltörölték Szűz Mária és a szentek tiszteletét

Ez talán a legérthetetlenebb az egész protestantizmusban. Ki nem szereti, ki nem tiszteli az édesanyját?

Jézus gyengéden ragaszkodott édesanyjához, még a keresztfán függve is szeretettel gondoskodott róla. Ha Krisztus úgy tudta szeretni, akkor az ő édesanyjának különbnek kellett lennie minden más embernél és így nekünk is kötelességünk őt tisztelni. A protestantizmus Szűz Máriát nem tiszteli. Azt mondja, hogy ő is csak olyan ember, mint minden más ember, tehát nem szolgált rá a nagyobb megbecsülésre.

Mi ezt nemcsak nem értjük, hanem teljesen másként gondolkodunk. Szűz Mária Isten anyja, amint az Írás mondja: kegyelemmel teljes, telve van lelki szépséggel. Szűz, tiszta minden bűntől, tiszta még az eredeti bűntől, vagyis Ádám és Éva ősbűnétől is. Ő a jóság, a kedvesség, a szelídség, az alázat, az Isten iránti hűség legszebb példaképe. Ő a legnemesebb ember, akit minden katolikus, de főleg a Mária-kongregációk édesanyjuknak, követendő példaképnek, égi pártfogónak tekintenek. Örömmel hisszük, hogy Szűz Mária a mennyországban Isten közelében él, értünk imádkozik pártfogónk Istennél.

A **szentek tisztelete** olyan, mint a kiváló emberek tisztelete. Ha szabad Petőfit, Kossuthot, Lorántffy Zsuzsannát, Deák Ferencet tisztelnem, miért nem szabad tisztelni a hit nagyszerű hőseit, akik Krisztusért életüket, munkájukat, sőt vérüket is föláldozták? Ők nagyszerű példaképek, akiknek életét követjük, akiknek szavain föllelkesülünk, és akik által jobbak, erkölcsösebbek, tisztábbak, istenfélőbbek igyekszünk lenni.

Luther itt is egy furcsa elvet követett, azt, amelyet mi a kommunistáknál láttunk, akik a tehetséget, erényt, kiválóságot nem tisztelték, hanem mindenkit proletársorba akartak kényszeríteni. Luther követői ezek miatt bennünket a bálványimádás vádjaival illetnek.

A **böjt** a protestantizmus szerint fölösleges. És pedig azért, mert jó cselekedetekre egyáltalán nincs szükség. Azonban Mózes, az ószövetségi szentek, a próféták, Keresztelő Szent János, az apostolok, az újszövetségi szentek mind böjtöltek. Sanyargatták magukat Istenért. Büntették magukat azért, mert Istent megbántották, adósok lettek, ezért törlesztették az adósságot.

A protestánsok azt mondják: nem az a bűn, ami az ember száján bemegy, hanem ami onnan kijön. Mi katolikusok is nagyon jól tudjuk, hogy a hús-evés nem bűn. Bűn az engedetlenség. Ha a mi édesanyánk, a katolikus Anyaszentegyház azt parancsolja, hogy pénteken húst ne együnk, akkor mi engedelmeske-

dünk. Azt mondjuk: Krisztus Urunk pénteken szenvedett halált a mi bűneinkért. Ha ő el tudta viselni a korbácsütéseket, a töviskoszorút, ha tudta hordozni helyettünk a keresztfát és megfeszíttette magát értünk, akkor mi is megtehetjük azt a csekélységet, hogy megtagadjuk magunktól a húseledelt és nem azt esszük, ami jól esik, hanem amit az Anyaszentegyház előír.

A protestantizmus megfosztotta magát a művészet alkotásaitól

Aki Olasz-, Spanyol-, Francia- és Németország katolikusnak maradt részeiben jár, nem győz csodálkozni a gyönyörű ősrégi templomokon, azok képein, szobrain, stb. Amerre a protestantizmus járt, ott lerombolt minden művészi alkotást, ha az templomhoz volt kötve. Szinte lehetetlen megérteni azt a pokoli gyűlöletet, amellyel ezt a vandál pusztítást véghezvitték. Amit az elődök századokon keresztül imádkozva építettek, azt az új vallás hívei káromkodva, kacagva rombolták le. S úgy hitték, hogy ezzel Krisztusnak tesznek szolgálatot.

A protestánsok templomai ma is dísz és ékesség nélkül valók. A mi templomaink szépségét gúnyolódva cifraságnak, külsőségnek nevezik. Azt mondják, hogy a protestáns ember lelke annyira gazdag, hogy Isten iránt való minden lelkesedését önmagából meríti.

† *Bilkei Ferenc plébános*

Újjászületés a Szentlélek által

1

1. Isten nélkül nem tudunk jobbak lenni

Él bennünk a vágy, hogy megtapasztaljuk Isten szeretetét, él bennünk egy vágy, hogy jobbak legyünk, mindig jobbak, de ugyanakkor tapasztaljuk, hogy saját magunk erejéből nem tudunk jobbak lenni. Újra és újra meg kell tapasztalnunk, hogy csak Jézus által tudunk jobbak lenni. Csak a kegyelem által tudunk megváltozni. A természet, amit kaptunk, amit örököltünk, az megromlott. Ez megfigyelhető olyan esetekben, amikor kisgyerekek egymás között olyan durvaságot, és olyan kegyetlenséget tanúsítanak, hogy a nevelők szinte csodálkoznak, hogy lehet ez? Nem nevelte őket senki ilyenre. Akár az állami gondozottakra gondolok, akár nagycsaládban, ha valaki látja ezt, akkor elgondolkodik, hogy az emberi természet, ha ösztönösen növekszik és nincs kegyelem, nincs szülői segítség, akkor durva és kegyetlen tud lenni.

Az ember Isten akaratát, önmaga jobbítását nem tudja megvalósítani Isten kegyelme nélkül. Az ember képtelen Isten akarata szerint élni kegyelem nélkül! Ezért mondta Jézus olyan határozottan: szükséges újonnan születni. Nikodémus ezt úgy értelmezte: hiába vagyok értékes, tudós, bölcs, gazdag tanácstag, ha nem születek újjá, nem mehetek be a mennyek országába, nem lehetek jobb.

Ha valaki hittel befogadja szívébe az Úr Jézust, akkor megújul a természete, mert részesül Isten természetéből. Ez a keresztségnek és a hitnek a nagy ajándéka, hogy részesülhetünk Isten természetéből. Ez az új természet már meg tudja változtatni az öröklött rossz természetet, megváltoztatja az ember helyzetét. Előtte a bűnben az ember Isten ellensége volt, utána pedig Isten családjának a tagja. Jézus által gyermekévé fogadja őt az Atya, így léphet be mindenki Isten országába.

2. Új törvény

Új törvény érvényesül az életében: Isten kegyelmi védelme veszi körül, Krisztus igazsága van benne. Képes lesz olyasmire, amire előtte nem volt képes, mert a benne élő Krisztus képessé teszi, megerősíti. A Szentlélek irányítja őt, megváltozik a gondolkodása, **más lesz a beszédje, cselekedete, tekintete**, egész személyisége megváltozik. Különösen a megtéréskor: sok ember beszámolt a megtéréskor erről a változásról. Az egész rokonság meglepetéssel figyelte, hogy mennyire megváltozott, mintha kicserélték volna. Ez egy valóságos történés, hogy **Jézus természetében részesül** ilyenkor az ember.

Pál szerint olyan nagy különbség van az újjászületett és a régi ember között, mint a halott ember és az élő ember között: „Egykor ti is halottak voltatok a bűn miatt, most azonban Krisztus által újjászülettetek". A Római és Korintusi levélben is többször előfordulnak ezek a gondolatok.

Hogyan lehetséges ez? – kérdezi Nikodémus. Jézus nem magyaráz. Újra elmondja: „Újjá kell születni". Nikodémus bizonyítani szeretné Jézusnak, hogy amit mondott, az lehetetlen, „én már öreg vagyok, nem mehetek vissza anyám méhébe". Jézus nem magyaráz. Azt mondja Nikodémusnak, hogy vagy elfogadod, vagy nem fogadod el. Nincs mit vitázni, én fölkínálok neked egy ajándékot, és a te döntésed, hogy ezt elfogadod vagy elutasítod.

FOLYTATÁS A 18. OLDALON →

„Csak az ateisták hisznek a véletlenben”

– lenyűgöző interjú Jim Caviezellel –

II/2. rész

Jim Caviezel – aki a Passió című filmben Jézust alakította – mélyen hívő színész. A következő interjút egy lengyel oldalnak adta Varsóban, Lengyelországban, 2017. április 30-án.

A Szűzanyának való odaadás

Jim Caviezel: Ez a hitem lényege. A kapcsolatomat Krisztussal neki köszönhetem. Az ő közreműködésével lett emberré és jött el hozzánk. Egy evangélikus barátom egyszer megkérdezte, hogy miért nem fordulok egyenesen Jézushoz, és azt gondolom, hogy ez egy jó kérdés. Akkor nem tudtam neki válaszolni. Azonban miután sokat foglalkoztam II. János Pál pápával, a választ is megtaláltam.

Ezért is kötődik úgy Lengyelország Krisztushoz, mint semelyik másik ország. Önök jelentik a köteléket kelet és nyugat között. A gonosz ezt ki nem állhatja, habár Jézus Krisztus és a Szűzanya már legyőzték őt. II. János Pálnak hatalmas szerepe volt a kommunizmus legyőzésében. Hogy volt erre képes? Szeretettel.

Nekem az a véleményem, hogy nem ok nélkül kerültünk a vasfüggöny mögé annak idején. Talán Istennek terve van a múltunkkal, ami még nem világos számunkra. Az 1968-as eseményekben Lengyelország kevésbé volt érintett, nem úgy, mint az USA és a Nyugat. Nem vettük át az erkölcsi relativizmust, a nihilizmust és a hedonista nézeteket. Ennek okán a jelenkori ellenforradalom és a nyugati világ evangelizációja talán nálunk, Lengyelországban kezdődik.

Egy ateista azt mondaná, hogy mindez puszta véletlen. De igazad van, ez is Isten tervének a része. Az én országom szerencsés, azt mondták, ez a földi mennyország. Ennek ellenére az emberek elvesztik a hitüket. Elhagyják, megtagadják Jézust. Mózes sem ok nélkül töltött negyven napot távol a néptől a hegyen. Számomra a szentmise az állandó megerősödés forrása. Ez az a hely, ahol igazán találkozni tudok Krisztussal. Ez nem csupán abban merül ki, hogy magamhoz veszem a szentostyát. A valódi találkozásról szól. Kenyér és bor? Dehogy. Ez Krisztus szent teste és vére! Ez az, amiért igazán érdemes meghalni. Mindennap azért imádkozom, hogy Krisztussal a szívemben hagyjam itt ezt a földi világot, nem pedig Őt elhanyagolva vagy megtagadva.

Beszéljünk egy kicsit arról, hogy milyen volt, amikor valóban beléd csapott a villám a Krisztus Passiója című film forgatásán. Ez a keresztre feszítés jeleneténél volt?

Nem, ez nem a keresztre feszítésnél történt. Ekkor Rómában forgattunk, a hegyi beszéd jelenetét. Felmásztam a hegyre és eléggé felhős volt az ég. Öt másodperccel a villám előtt éreztem, hogy mi fog történni. Szeles volt az idő, viszont nem hallottam a szélfújást. Ekkor hirtelen belém csapott a villám. Nagyon megrémültem, de belül átjárt a béke. Mielőtt mindez megtörtént, Mel elkiáltotta magát („Action!”), és a kamera rám közelített. Ekkor csapott belém. Ezután hallottam, ahogy Mel azt kiabálja, hogy mi történt a hajammal. Vicces volt.

Az emberek azt gondolják, hogy komor és túl komoly vagyok, ez azonban nem igaz. Ma odajött hozzám egy lengyel apáca és azt kérdezte, hogy miért nem mosolygok? Azt válaszoltam neki, hogy én a szemeimmel már mosolygok, csak még nem terjedt ki az egész arcomra (mosolyog).

Én is most látlak először mosolyogni! Ezt le is írom. Azon kevés hollywoodi híresség közé tartozol, akik elkötelezetten katolikusok. Nem nehéz ez?

Hollywoodban az emberek folyton azt kérdezik, hogy miért nem tudom elkülöníteni a színészi kar-

rieremet attól, hogy katolikus vagyok? Igazából a hit számomra segítséget jelent. Amikor kosaraztam, az motivált. A kettő most már ugyanaz. Tisztában vagyok vele, hogy olykor lusta vagyok, de pont ezért dolgozom azon, hogy legyőzzem ezt a gyengeségemet. A hit segít, hogy jó döntéseket hozzak, és emellett számos ember jelent számomra inspirációt, akkor is, ha nem hívők. Mel szintén küszködik a hitével, de a saját pénzét is befektette, amikor belefogott a Passió létrehozásába.

Gibson tíz év után tért vissza a filmvilágba a Fegyvertelen katona című remek alkotásával. Lesz folytatása a Krisztus Passiójának?

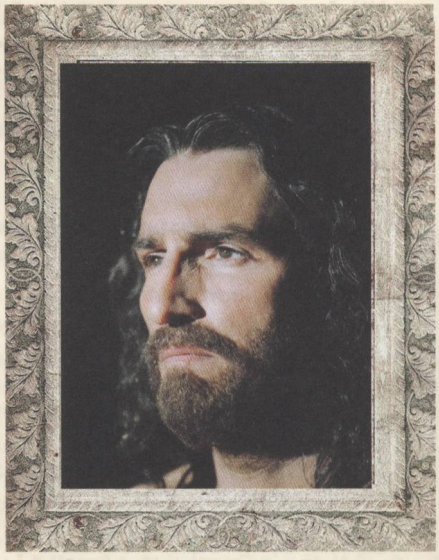
Rengeteg szerepet játszottam már a karrierem során. Egyszer sorozatgyilkost játszottam és abban az esetben is lélekbúvár módjára át kellett élnem azt a szerepet. Fel kellett tennem a kérdést, hogy képes lennék-e megölni valakit. Alakítottam katonát és sportolót is. A Monte Cristo grófjának adaptációjában is részt vettem. Végül, a John Ford által inspirált klasszikus westernben is játszhattam. De a legnehezebbnek Jézus alakítása bizonyult.

Nincs ennél megtisztelőbb, és egyben megalázóbb szerep, mint Őt alakítani. Semmi sem képes jobban megtanítani a valódi alázatra.

A gondolat, hogy ismét belefogjak egy ehhez hasonlóba, rémálomként jelenik meg. Azonban, mikor olyan helyre utazom, mint Lengyelország és látom a vértanúság és önfeláldozás emlékhelyeit, rájövök, hogy csakis a szeretet képes megmenteni ezt a világot. Krisztus szeretete. Ezért szeretnék még Gibsonnal dolgozni. Ezúttal a film a feltámadás témakörét fogja érinteni. Ha a Passió annyi embert inspirált a jóra, miért ne próbálhatnánk meg még egyszer? Azt érzem, hogy ismét van egy cél az életemben. Ezért alakítottam egy olyan embert a sorozatszerepeimben az elmúlt öt évben, aki a célját keresi. Nem csupán a pénzért csinálom. A szeretetért csinálom, mert ez az én krisztusi misszióm.

Hogy másokat inspirálj?

Nem csodálatos, amit Szent II. János Pál tett? Embereket motivált, és inspirálta őket. Az igazságról és a szeretetről beszélt nekik, de nem elcsépelt módon. Amikor Krisztust alakítottam, sokat imádkoztam. Azt kértem az Úrtól, hogy mutassa meg nekem, hogy hogyan lehet még őszintébb, még hitelesebb az alakításom. Hogyan hozhatom még közelebb Jézust a nézőkhöz? Hogyan inspirálhatnám őket? Ez azóta is az én belső utazásom, ami még nem ért véget. Amíg a Passión dolgoztunk, Mel Gibson fenntartotta a jogot arra, hogy bármikor félbeszakíthassuk a forgatást annak érdekében, hogy spirituális értelemben mindig kész legyen a folytatásra. Ezt nem lehet anélkül elmondani, hogy ne lettem volna teljesen beavatva, mint résztvevő. „Totus Tuus" – „teljesen a tied." Nem lettem volna képes befejezni a filmet, ha nem a Szűzanyáért csináltam volna. Száz százalékig elköteleztem magam Őmellette, csakúgy, mint Lengyelország.



Jim Caviezel Jézus Krisztus szerepében Mel Gibson Passió című filmjében

Életed minden területén tanúskodsz a hitedről. Három gyermeket fogadtál örökbe, akiknél mind rákot diagnosztiáltak. Emellett ellenzed az abortuszt is.

Akiket örökbe fogadtunk, elhanyagolták őket és nem kívánt gyermekek voltak a családjuk számára. Kettejüknek agydaganata volt, a harmadiknak pedig szarkómája. A feleségem azt mondta, hogy nem számít, akarják-e az ilyen gyermekeket vagy sem, ők ugyanúgy emberek, mint mi magunk.

Ez szintén II. János Pál egyik tanítása a halál civilizációjáról.

A feleségem nélkül sosem adoptáltam volna gyerekeket. Ő megtestesíti a szeretetet és a kedvességet. Imádkozik értem, hogy ne térjek le a helyes útról. Krisztus azt mondta, hogy amit a legkisebbnek tesztek, azt nekem tettétek. Szeretne általunk cselekedni, még a legkisebb dolgokban is.

Emlékszem, még régebben visszautasítottál egy szerepet az X-Men című filmben. Ha akkor elvállalod, ma talán már a Bosszúállókban is szerepeltél volna, és a fiatalok rajonganának érted. Ehelyett néhány évvel később az emberiség legnagyobb szuperhősét alakítottad, Jézus Krisztust.

Gondolod, hogy ez is csak egy véletlen volna? A legszebb dolog a Passióban, hogy mindenki odafigyel erre a filmre – konzervatívok, liberálisok, ateisták és vallásos emberek egyaránt. Csöndben nézik és hallják: **„Vagyok, aki vagyok."**

(Az eredeti interjút a lengyel újságíró és filmkritikus, Lukasz Adamski készítette és publikálta a wpolityce.pl oldalon)

(Fordították: Dallos Bence és Hegedüs Bertalan)

Várjuk a Szentlelket!

Úgy várjuk, mint az életet, mint hosszú szomorú évek után az örömöt, mint betegség után a gyógyulást, mint börtönévek után a szabadulást, mint nyomasztó félelem után a szeretetet. Mert a Lélek valóban öröm, élet, szeretet és szabadság Istenben.

A készületben benne van a figyelem, a sorrend újragondolása. Mi a legfontosabb, mi az első az életemben? Fontos-e az Isten? Fontos-e a lélek? Mit ér a világ, mit ér a test, ha nincs fölszabadulás, ha nincs beteljesülés Istenben?

Várjuk a Szentlelket, a Szeretet Lelkét!

PÜNKÖSDI ELŐKÉSZÜLET

Szentlélek kilenced

(Pünkösd előtt 10 nappal – áldozócsütörtökön – kezdődik)

XXIII. János pápa Szentlélekhívó imája: *„Újítsd meg csodáidat napjainkban, mintegy új Pünkösd által! Add meg Egyházadnak, hogy egy szívvel és kitartó imával, Máriával, Jézus anyjával együtt, Péter vezetését követve, előmozdíthassa Isteni Üdvözítőnk uralkodását, az igazság és igazságosság országát, a szeretet és béke uralmát! Ámen."*

1. nap: Belső fegyelmezettség

Üljünk le… csendesedjünk el. Teremtsünk csendet a földies, csapongó, gyötrődő gondolataink között… Összeszedetten, alázattal és bizalommal járuljunk Istenhez. Vágyódjunk az Ő tiszta Lelke után. Ahol van belső fegyelem, ott az élet kivirágzik, minden fejlődésnek indul. A mohóság, a kapzsiság, a mértéktelenség, a halmozás mindig rombol, és bálványimádóvá tesz. A bálvány eltávolít Istentől, nem hallod a Szentlélek hangját, mert a világ vonzása nagyobb erővel hat rád. Menekülj a bálványoktól, és térj vissza az Igaz Isten imádatához!

Hangosan vagy csak a szívünk csendjében mondjuk ki a hívó szót: Jöjj el, Szentlélek! Költözz a szívembe! Vigasztalj… irányíts…

Kérdezzük meg magunktól: mi az, ami eltávolít a Lélektől? Zavarja valami a békémet? Imádkozz tisztánlátásért és erőért, hogy a Lélek szándékait megvalósíthassad. Imádkozd el a Szentlélek-litániát!

Mindennap: Jöjj el, Szentlélek, tölts be minket! És gyullaszd fel bennünk szereteted tüzét! Küldd el Szentlelkedet és minden átalakul! És megújítod a Föld színét.

Könyörögjünk! Istenünk, aki híveid szívét a Szentlélek világossága által tanítottad, add, hogy a Szentlélek által mi is megismerjük, ami helyes, és az Ő vigasztalását mindig érezzük! Égesd, Uram, a Szentlélek tüzével szívünket, hogy tiszta szívvel kedvedben járjunk, Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Ének: Jöjj Szentlélek, Úristen, áraszd reánk teljesen, mennyből fényességedet! (Vagy a sárga könyvből)

2. nap: A jóság

Jöjj, Szentlélek Úristen! Jöjj el, Jóság Lelke! Ma felnézek az égre és csodálom a Napot… az esőt… mely életet ad jóknak, gonoszoknak egyaránt.

„A mással jót tevő ember megkövéredik, és aki mást felüdít, maga is felüdül" (Péld 11,25). Ha figyelmes vagyok másokkal szemben, Isten is figyelmes lesz velem szemben, és valamilyen formában megadja annak jutalmát. Ha gondoskodom mások szükségleteiről, Isten is gondoskodik rólam. Ha törődöm a gyermekekkel, Isten tulajdon gyermekeként törődik velem. Ha legeltetem az Ő nyáját, Ő is legeltet engem. Ezt Jézus ígérte nekünk.

Félthetem magamat betegesen, amíg aztán valóban beteg leszek, figyelgethetem az érzéseimet, amíg nem érzek már semmit; siránkozhatom gyengeségemen, amíg nincs már erőm a panaszkodáshoz sem. Mindennél többet érne, ha önzetlenül, az Úr Jézus iránti szeretetből elkezdenék törődni azokkal, akik körülöttem élnek.

„Senki sem jó, csak egyedül az Isten" – mondja Jézus. De ha Szentlelke szívembe költözik, az Ő jósága kezd élni bennem és körülöttem.

Mitől leszek jó anya… apa… jobb ember, jobb keresztény… mit jelent ez most nekem? Kérjük egy imabeszélgetésben az Urat, hogy tisztogasson önzéseinktől, és töltsön el ma a Jóság Lelkével.

Imádkozd el a dicsőséges rózsafüzér 3. titkát: aki nekünk a Szentlelket elküldötte!

3. nap: Az erősség

Jöjj, Szentlélek Úristen! Jöjj el, Erősség Lelke! Ma magam elé képzelek egy fát, annak gyökérzetével együtt… vagy kimehetek a természetbe és egy fa törzsét megérinthetem. Benne az élet rezdüléseinek szilárd tartása, stabilitása van. Erő van benne, de nem erőszakos. Állandó, mégis évszakonként megújul.

„És a ház nem dőlt össze, mert sziklára épült" (Mt 7,25). Isten ma erővel akar felruházni, a kitartás és a hűség lelkü-

letével. Törékenységemben, sebezhetőségemmel hívom a Lelket. Fizikai és lelki fáradalmaimban, vállalkozásaimban vágyakozom az Erős Lélek után. Elkezdett munkáimban, hivatásom feladataiban kérem kegyelmét. Szentlélek, jöjj és erősíts meg engem… frissíts, bátoríts! Ne engedd, hogy beleszürküljek… belefásuljak hétköznapi rutinjaimba. Kérem az elevenség, éberség, az őszinte benső derű ajándékát.

Erős Lélek, jöjj és Te lélegezz bennem, hogy gerinces, jellemes keresztény legyek! „Jött az áradat, nekizúdult a háznak, de az nem dőlt össze" (Mt 7,27). Miben lehetek még következetesebb, hol újíthatom meg hűségemet? Kérjük imabeszélgetésben az Urat: akarata szerint erősítsen meg minket és családunkat. Imádkozd el a tizedet a következő titokkal: aki a Tábor-hegyen megmutatta isteni dicsőségét!

4. nap: Az ima lelkülete

Jöjj el, Szentlélek! Jöjj el, imádság Lelke! – A mai elmélkedéshez kezembe vehetek egy kisebb edényt vagy kedvenc poharamat… Kezemmel is formálhatok egy hasonlót, így maradok az elmélkedésem végéig… Amint szemlélem, felindítom magamban az Istennel való érintkezés utáni vágyamat… nyitott tenyérrel, kezekkel. Hívom a Lelket, hogy töltsön be. „Kérni fogom az Atyát és másik Pártfogót ad majd nektek, hogy veletek legyen mindörökké" (Jn 14, 16). A Szentlélek az a Valaki, aki személyes erőt ad az embernek ahhoz, hogy rendületlenül helyt álljon a bajban, a terhek alatt. A Szentlélek, mondaná Keresztes Szent János, felemeli a lelkedet Isten örök ünnepébe. Igaz, most még ebben a testben vagyunk és Istentől távol vándorlunk. De ha vágyakozással vándorlunk, imádsággal az ajkunkon, meghalljuk az éneket, amely Isten házára emlékeztet bennünket. Megkérdezhetném, hogy imádkozol-e egyáltalán? De mielőtt ezt kérdezném, biztos, hogy megelőzött a Lélek és már meg is kérdezte tőled.

Jöjj el Szentlélek és imádkozz bennem! Mi segít engem jobban: a szóbeli ima? A kötött ima? Az egyéni, spontán beszélgetés Istennel vagy a közösségben végzett ima? Szívből imádkozom-e, vagy csak „letudom" az imaadagomat? „Amikor imádkozom, úgy érzem magam, ahogy egy óra érezheti magát, ha érezni tudna: életem rugói a Lélek mozgására fel vannak húzva, testi-lelki erőim lüktetnek, új erőre kapok, járok és mutatok." (Gyökössy Endre)

Kérjük az imabeszélgetésben az Urat, hogy küldje el – egészen személyesen, nekünk- a Szentlelket… Jöjj el szívembe, testembe-lelkembe Lélek… járj át… éltess… lélegezz bennem… imádkozz bennem! Imádkozd el: akit te szent Szűz Erzsébetet látogatván hordoztál!

5. nap: A Szentlélek finom érzékenysége

Jöjj el, Szentlélek! Jöjj el érző Lélek! – Keressünk egy kisebb követ… vegyük a kezünkbe és szemléljük… milyen a formája… színe… hőmérséklete… majd rövid időre zárjuk össze tenyerünket, anélkül hogy szorítanánk. Az ima idejére maradhatunk végig zárt tenyérrel, a kaviccsal a kezünkben.

„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek; elveszem testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom majd belétek, és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint járjatok, törvényeimet megtartsátok és meg is cselekedjétek" (Ez 36,26-27). A Lélek úgy vesz körül minket, mint a levegő, amit belélegzünk, vagy ahogy tengerben a víz a halakat. Itt van, körülölel, átkarol… Isten szeretetét hozza közelembe. „Veled vagyok… melletted állok… hátulról támasztalak… előtted haladok… mindennap, a világ végéig."

A betlehemi csoda közénk hozta Istent, de a pünkösd most a szívedbe hozhatja. Isten Országa Jézus tanítása szerint „bennünk van". Figyelmességedre, érzékeny lelkedre van szüksége ahhoz, hogy szívedbe lépjen. Igen, jöjj, költözz hozzám, élj bennem, Szentlélek!

Figyelek az Úrra? Érzékeny vagyok indításaira, sugallataira? Elég alázatos vagyok, a csend barátja? Hogy állok az előzékenységgel? Bűnbánat, elfordulás a bűnöktől… fokozatos odafordulás a Szentlélekhez – ez jelenik meg cselekedeteimben? Az imabeszélgetésben kérem az Urat, hogy szívemet fordítsa magához. – Jöjj Szentlélek, fordítsd szívemet a Szeretet forrása felé! Imádkozd el a 3. tizedet: aki nekünk a Szentlelket elküldötte!

6. nap: A szeretet adománya

Jöjj el, Szentlélek! Jöjj el, Szeretet Lelke! Jöjj Szentlélek, áraszd szét a mennyből szereteted sugarát! – Ma egy virágot szemléljünk... kint a természetben, a kertben vagy egyszerűen az utcán... formájával, színeivel, szépségével és illatával lásd, hogy érted van itt, neked teremtette Isten. Ha elég nyitott vagy rá, egy élményt, életet fog nyújtani ma ez a virág. „A Lélek gyümölcse: a szeretet…" (Gal 5,16). A Szentlélek a szeretet Lelke, pünkösd pedig a szeretet legfölségesebb kinyilatkoztatása. A Szentlélek: szeretet. De milyen szeretetről van szó? Elsősorban nem a mi Isten iránti szeretetünkről, hanem Isten szeretetéről, mely a testvérem iránti szeretetre indít. Tapasztalom-e Isten szeretetét? Kivel kell megújítanom a kapcsolatomat?

Jöjj, Szentlélek, jöjj, Szentlélek Úristen, jöjj, örök Szeretet, taníts meg engem mindig szeretni, elsőnek szeretni, viszonzás nélkül is szeretni, megbocsátani és bocsánatot kérni! „Veni Sancte Spiritus" – „Jöjj Szentlélek, töltsd el híveid szívét és gyújtsd meg bennük szereteted tüzét". Az imabeszélgetésben kérjem az Urat, mutasson rá életem azon területeire, ahol szükségem van Isten szeretetére – és ahol jobban szerethetek másokat. – A szeretet csatornáján át áramolnak a karizmák. Kérd azt a karizmát, amit különösen szívedre helyezett az Úr: Prófétálás? Gyógyítás? Nyelveken való ima? Csodatevő erő? Közbenjáró ima? Vigasztalás? Segítőkészség? Szolgálat? Bölcsesség? Tudomány? (1Kor 12,6-11) Imádkozd el az 5. tizedet: akit érettünk keresztre feszítettek…

7. nap: Béke és öröm

Jöjj el, Szentlélek! Jöjj el Béke, jöjj el Öröm Lelke! – Ha az segít, ma a képzelőerőnk segítségével szemléljünk egy folyót… Hogy képzeled el? Gyors folyású? Lassú? Üdítő, tiszta víz… ahogy szalad, zenéje lecsendesíti az emberi elmét, és benső békére vezet el.

„A tanítványokat eltöltötte az öröm és a Szentlélek" (ApCsel 13,52). „A szívetek örülni fog, és örömötöket nem veszi el tőletek senki" (Jn 16,22). A tanítványok öröme, amely a feltámadt Úrral való találkozásból fakad, a Szentlélek által válik maradandóvá, hiszen a Lélek tudatosítja bennük, hogy Jézus győzött a világ és a világ fejedelme felett (Jn 16,11). Az Isten Országa öröm és béke a Szentlélekben. Miközben hívjuk a Szentlelket, az Öröm Lelkét, dicsőítsük a Teremtőt és a Megváltót énekkel, imádsággal! Dicsőítéskor öröm költözik a lelkünkbe a Szentlélek által! Mert mi is az igazi öröm? Nem más, mint az, hogy Isten szeret bennünket! A vidám szív jót tesz a testnek (Péld 17.22), örüljünk hát az Úrban! Ez a hitünk. [...] II. János Pál halálos ágyán mondta: „Legyetek derűsek! Én az vagyok."

Jöjj, Szentlélek, Békesség Lelke! Jöjj Szentlélek, jöjj Öröm Lelke, töltsd el lelkemet isteni örömöd boldogságával, hogy a reménytelenség és szomorúság támadásait kegyelmeddel elviseljem és örömmel szolgáljalak Téged! Az imabeszélgetésben hozzam Jézus elé szorongásaimat, feszült érzéseimet… és kérjek Tőle békességet és Örömet.

Imádkozd el a 3. tizedet: akit te szent Szűz a világra szültél…

8. nap: Az apostoli lelkület

Jöjj el, Szentlélek! Jöjj, Küldetés Lelke! – Ma elmélkedésünkhöz a tüzet, a tűz lángjainak képét hívjuk segítségül. Maga elé képzelheted egy tábortűznek a lángjait… emberek a tűz köré gyűlve beszélgetnek, nevetnek… jó hangulatban körbeülitek a tüzet… figyeld a színét… hallgasd hangját… érezd annak melegségét, fényét testeden végigáramlani…

„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon" (Lk 12, 49). A tűz a Szentlélek jelképe. [...] Keresztelő Szent János hirdette, hogy az eljövendő Messiás Szentlélekkel és tűzzel fog bennünket megkeresztelni (vö. Mt 3, 11). A Szentlélek lángnyelvek formájában jött le az apostolokra (vö. ApCsel 2, 3), és olyan belső tűzzel töltötte el őket, hogy lelkes szavaikkal le tudták dönteni a különböző nyelvek válaszfalait, és a sokféle nyelvű hallgatóságban mindenki megértette őket. A Szentlélek tüze hatására a sokféle ember eggyé kovácsolódott. A tűz képével arra tanít bennünket Isten, hogy Jézus barátai, akiket a Szentlélek tölt el, nem lehetnek barátságtalan, hideg emberek. Azoknak, akiket a Lélek gyújtott meg, szenvedélytől, lelkesedéstől kell égniük.

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig" (ApCsel 1, 8). A bérmálásban megkaptuk a Szentlelket. Tanúk lettünk… Jézus életének, szavainak és cselekedeteinek tanúi.

Jöjj, Szentlélek, érints, égess a Te tüzeddel! Tüzesíts, frissíts, gyógyíts engem… jöjj, hogy a feltámadott Krisztus reményében élhessek… hadd égjek, világítsak! Szent Bernát életelve volt „ardere et lucere", „égni és világítani".

Tüzes lelkű vagyok? Barátságos? Lelkes? Lelkesítek másokat? Kik lelkesítenek engem? Kiket kellene lelkesítenem? Az imabeszélgetésben vizsgáljam meg az Úr előtt, mi tesz engem hideggé… esetleg közömbössé… és kérjek kegyelmet tőle és apostoli lelkületet a misszió és evangelizálás feladataihoz. Imádkozd el a 2. tizedet: aki a kánai menyegzőn megmutatta isteni erejét…

9. nap: A Szentlélek háza-népe

Jöjj el, Szentlélek! Jöjj el, Egyház Lelke! Jöjj el, minden közösség Lelke! – (Képzelj magad elé ma egy nagy hálót, mint a közösség szimbólumát… alaposan szemléld végig gondolatban… lásd a párhuzamos szálait, melyek a csomóknál összefutnak és találkoznak. A háló, amelylyel lehet halat fogni, ugyanakkor egymást megtartják a szálak és… védik…) „Mindannyiunkat egy Lélek itatott át" (1Kor 12,13). Mi valamennyien, miután egy és ugyanazon Lelket kaptuk, valamiképpen egymással és Istennel eggyé válunk. Sokan vagyunk, de a Szentlélek által egyekké lehetünk. Így vagyunk az Atya szeretetében és Jézus Krisztusban egyek. A Szentlélek mindenkit lelki egységbe forraszt. A lélek az egység Lelke. Ezért kedveli a liturgia a „Szentlélekkel egységben" imaformát.

Urunk, Jézus, szentelj meg minket, családunkat, közösségünket Szentlelked által! A Szentlélek a közösség megteremtője. Igazi közösség csak ott van, ahol engedik a Szentlelket munkálkodni. A Szentlélek Isten működésén kívül minden társadalmi közösség csak érdekközösség, amely csak addig áll fenn, amíg az érdekek fennállnak, és azonnal megszűnik, amint az érdekek meggyöngülnek.

A baráti, családi, egyházi közösségben csakis Jézus nevében és a Szentlélek által lehetünk egyek. A Szentlélek által mondhatjuk ki a közösséget létrehozó és fenntartó szavakat: szeretlek… fontos vagy… köszönöm neked… bocsáss meg nekem… maradjunk együtt!

Jöjj el, közösség Lelke! Jöjj el, Egység Lelke!

Hol vannak a legfontosabb kapcsolódási pontjaim? Kik számomra a legfontosabbak? Hogyan törekszem arra, hogy a szeretet egyre növekedjen közöttünk, és igazi közösséggé kovácsolódjunk? Támasz vagyok másoknak? Gyógyír? Vigasz? Kikért élek?

Az imabeszélgetésben hozzam az Úr elé mindazokat, akiket szeretek, akikkel egy családba, közösségbe tartozom… és akikért felelősséggel tartozom.

Imádkozd el az 5. tizedet: akit te Szent Szűz a templomban megtaláltál.

Szénégető István atya – Marosvásárhely



GLORIA POLO
tanúságtétele

4. rész

Máriaremete, 2017. augusztus 26.

„Tüzet tűzzel oltunk – a gyűlölet tüzét a szeretet tüzével!" *mottóval rendezték meg a* ***IV. Szeretetláng Fesztivált*** *a Szűz Mária Szeplőtelen Szívének Szeretetlángja Mozgalom szervezésében a Máriaremetei Kegytemplomban 2017. augusztus 26-án, ahol Gloria Polo is tanúságot tett mindarról, amit átélt, amikor villámcsapás érte és a klinika halál állapotában megtapasztalta, meglátta a túlvilágot, majd Isten kegyelméből visszatért az életbe és csodálatos módon felépült.*

Én nagyon szegény családban nőttem fel, és volt, hogy éheztem is, de ezek a barátnőim nagyon gazdagok voltak, sok pénzük volt. És ezek a barátnőim egyszer ajándékoztak nekem egy magnót egy kazettával, ami rockzenét tartalmazott. Éjjel-nappal ezt a kazettát hallgattam. Elbűvölt a zene. Elkezdtem táncolni, mintha kígyó testem lenne, egzotikus mozdulatokat tanultam. Teljesen eluralkodott rajtam a zene szeretete. A zenében azonban üzenetek vannak. Ezek a zenék, amiket akkor hallgattam, azt üzenték, hogy gyűlöljem Istent, gyűlöljem az egyházat, gyűlöljem a papokat, és én ezt tettem. Nem volt időm többé imádkozni, nem imádkoztam. Gyűlöltem a papokat, undorítónak találtam például a szentmisét, nem is mentem oda többé, gyűlölni kezdtem. A démon nem engedte, hogy részt vegyek a szentmisén, vagy hogyha megpróbáltam elmenni, akkor teljesen betöltötte a testemet, és újabb bálványimádásba estem. A pénz imádata vált az életem központjává. Teljes valómmal a pénznek szenteltem magam, mindenek fölött pénzt akartam. A pénz önmagában véve még nem rossz, de az a rossz, ha valaki a pénzt teszi az ő istenévé. És én a pénz és a fogyasztói társadalom rabszolgájává váltam, és a pénzt egyáltalán nem arra használtam, hogy embertársaimnak segítsek, hanem minden pénzt csak magamnak akartam.

Egy másik bálványimádásom tárgya a saját testem volt. Olyan zenéket hallgattam, amelyek arra tanítottak engem, hogy öltözzek lengén és mutogassam másoknak a testemet. A saját testemet az én kárhozatomra használtam. A szinkretizmus bűnébe estem. Összekevertem a szent és az ördögtől való dolgokat, és ebből egy bűnös egyveleget alkottam magamnak. Elkezdtem mindenféle szerencsehozó tárgyakat gyűjteni, mindenféle amulettet aggattam magamra és ezzel jártam-keltem.

Olyan idő is volt, amikor megváltoztattam a vallásomat, és megtagadtam a katolikus hitemet. Protestáns lelkészekre hallgattam inkább. Azért mentem hozzájuk, mert ők azt mondták nekem, hogyha imádkoznak, akkor az Isten majd pénzt ad nekünk. És hogyha pénzt akarunk, akkor az ima által ezt náluk elérhetjük. Ez istenkáromlás volt, sőt elkezdtem szidalmazni az Oltáriszentséget is. Elkezdtem szidalmazni a Szűzanyát is, akit azelőtt nagyon szerettem. Azt mondtam, hogy: „Milyen borzalmasak ezek a papok, és milyen unalmasak a misék." Közben tudtam, hogy az Isten az eukarisztiában ott van előttem keresztre feszítve, és a vérét adja értem, ez az ő szent áldozata. Csak egyetlen bejárata van a mennynek, csak egy ajtaja van: Jézus Krisztus átdöfött szíve, nincs más út a mennybe. És sajnos én elhagytam ezt a vallást, ezt a hitet, és örvendezett az ördög, és megfosztott engem a ruháimtól, amit a Bárány adott nekem, Isten báránya. Hiszen Isten életet adott nekünk, örök életet akart adni nekem.

Amikor a protestáns vallást gyakoroltam, más katolikusokat is hitehagyásra beszéltem rá, például a fiútestvéremet, az öcsémet, aki szívem nagy fájdalmára, protestáns lelkész ma is.

Tudjátok, én aztán visszatértem a katolikus egyházba. Akkor tértem vissza a katolikus egyházhoz és a katolikus hithez, amikor a protestáns lelkész arra kért engem, hogy adjam oda a pénzemet az ő egyhá-

zának, és akkor megváltást nyerek. Ekkor azt mondtam: „Hát én inkább visszatérek a katolikus egyházhoz, mert az ingyenes." Az Isten megmutatta nekem, hogy a lelkem haldoklott, mert nem volt időm Isten számára. A napjaim Isten nélkül teltek. Dolgoztam, tanultam és mindenféle bulikba jártam, szórakoztam, és szentségtörést is követtem el. Vagy nem végeztem szentgyónást, vagy nem becsületesen bántam meg a bűneimet. Vétkeztem az első parancsolat ellen is. Szidalmaztam a papokat, ez egy nagyon súlyos bűn, amely a kárhozatba vezet. De Isten azt mondta nekem: „Milyen erkölcsi alapod van neked arra, hogy te, egy asszony, aki abortuszt végeztettél el és támogattad az abortuszt, te megítéled és szidalmazod az én felkent papjaimat? A papok is emberek, de a szentség abban nyilvánul meg, hogy én felkentem őket, a papokat, és én adtam ezeket a szentéletű és felkent papokat a közösségnek, hogy ajándékok legyenek tőlem, az Istentől."

Az Isten azt is mondta nekem: „Milyen borzalmas pár vagytok ti, a férjed és te. Te fogamzásgátló módszereket és eszközöket használsz, nem végzel szentgyónást, halálos bűnben élsz." És volt, hogy ebben az állapotban is szentáldozáshoz járultunk. És egy napon az Isten megmutatta nekem, hogy az én kezem véres: azoknak a vére tapadt hozzájuk, akik abortuszt végeztettek el az én tanácsomra. Megmutatott nekem két gyermeket, akik nem születtek meg, és sokakat, akiket még megöltem. És az Isten megmutatta azt is, hogy mi lett azokkal a gyermekekkel, akiket a férjem és én megöltünk, hiszen használtuk és másoknak is tanácsoltunk mindenféle terhesség megszakítást és fogamzásgátló módszereket. Olyan is előfordult, hogy heves vérzés tört rám, hiszen abortuszom volt.

Tudjátok, hogy miért van olyan kevés pap, szerzetes és szerzetesrend korunkban? Mert sok gyermeket, meg nem született gyermeket megöltünk. Az ördög látja már az édesanya méhében, hogy mi lesz a gyermekből, és hogyha szentéletű ember lenne belőle, akkor rábeszéli az édesanyákat, hogy vetessék el a magzatot.

A férjem és én megöltünk egy papot, egy gyermeket, akiből pap lett volna és az Isten ajándékát kapta volna meg. És fiatalokat téríthetett volna meg. Micsoda fájdalom, hogy a tömegkommunikáció eszközei bűnbe visznek bennünket, megrontanak minket! Bezárják az elménket az igazság előtt, és a fogyasztói társadalom rabszolgáivá tesznek minket, bűnös dolgokat tanítanak nekünk, és szinte a tudatunkba égetik bűnös tanításukat.

Én szinte természetes dolognak találtam és hozzászoktam az abortuszhoz, és a barátnőim is rendszeresen abortuszt végeztettek el, és rendszeresen szedtek fogamzásgátlókat is. Szégyennek tartották azt, hogy egy ideig én voltam az egyetlen, aki szűz voltam, ezért ki akartak zárni, vetni maguk közül. 16 éves koromban beleszerettem egy fiúba. Amikor látták, hogy szerelmes vagyok, akkor elkezdtek adni nekem fogamzásgátló tablettákat és egyéb eszközöket, 5 darab fogamzásgátló tablettát, és azt mondták, hogy ezt most vegyem be, mert eljött az ideje. Én nem akartam, én szerettem a szüzességemet, de az ő hatásukra házasság előtt szexuális kapcsolatot létesítettem ezzel a fiúval.

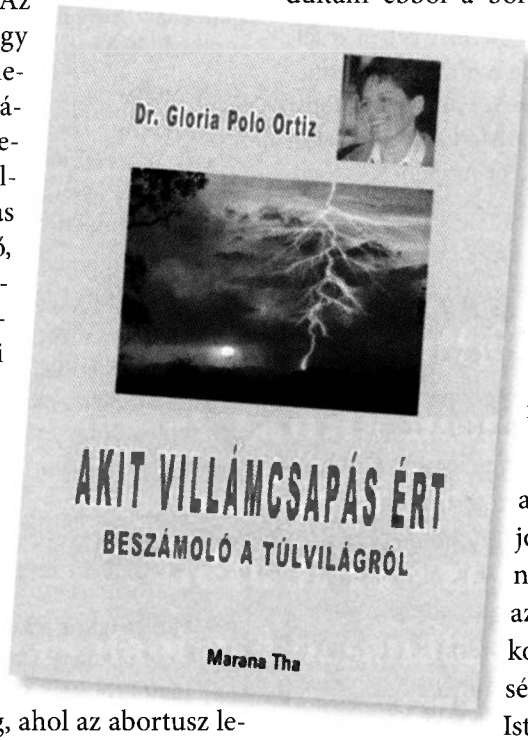
A szüzesség gyönyörű dolog, és ha egyszer elveszítjük, akkor soha többé nem kapjuk vissza. Ekkor hatalmas félelem tört rám, mert nem jött meg a menstruációm. A barátnőim azt mondták: „Végeztess el abortuszt, hiszen az a kicsi lény benned nem sok pénzbe kerül, de ha hagyod, hogy felnőjön, akkor vagyonokat költhetsz majd rá." Én azt mondtam: „Én nem akarom ezt csinálni!" De azt mondták, hogy buta vagyok. Azt mondták a barátnőim, hogy: „Az első abortusz alkalmával még szomorú vagy, a második alkalommal már kevésbé, a harmadik alkalommal pedig már egyáltalán nem érzel semmit." Ez hazugság volt! Mert ők az abortusz után marihuánához és egyéb kábítószerekhez fordultak. És a pornográfiához is fordultak.

Én azonban mégis nagyon féltem. Egy nap azt éreztem, hogy a méhemben megmozdul a magzat. Én nagyon szegény voltam, nem volt egy fillérem sem, de amikor a gyermekem megmozdult, az anyai szeretet felébredt bennem, és elkezdtem szeretni a bennem fejlődő életet. És azt mondtam: „Meg akarom menteni az életedet, mert szeretlek téged!" A hasam egyre nagyobb lett. Amikor már látszott is a terhességem, azt gondoltam, hogy a gyermekemet most már megmentettem. És azt mondtam a barátomnak: „Gyermeket várok." Erre ő azt kiabálta: „Nem lehet!" – de én azt mondtam: „Igen!" És ő azt mondta: „De hát te csak egy kislány vagy, és én is egy fiatalember vagyok. Te is és én is csak 16 évesek vagyunk. El kell vetetni a gyermeket."

Hatalmas fájdalmat éreztem ekkor, és kiabálni kezdtem: „Nem, ne, Fernando, légy szíves, ne! Könyörgök neked, mentsük meg a gyermekünket! Én szeretem őt, segíts nekem, kérlek!" De ő azt mondta, hogy: „Amikor majd felnőttek leszünk, majd lesz később gyermekünk. De most még magunk is csak gyermekek vagyunk." És nem volt bátorságom el-

lentmondani neki, és elmentem ugyanarra az abortuszklinikára, ahová a barátnőim is jártak. Hogy utáltam ott lenni! És az Úr megmutatta nekem, hogy a gyermekem sírt, keservesen sírt abban a pillanatban, amikor én eldöntöttem, hogy megölöm őt. A gyermekeknek, a magzatoknak lelkük van, felnőtt lelkük van.

Amikor odaértem az abortuszklinikára, az orvos megszámolta a pénzt, amit adtam neki, és nem érdekelte, hogy én közben sírtam. És láttam, hogy a műtőben körös-körül démonok örvendeznek azon, amit most tenni fogok. Nincs borzalmasabb ennél! Nincs undorítóbb bűn, mint amikor egy anya megöli az ő ártatlan gyermekét. Az orvos, aki arra esküdött fel, hogy életet mentsen, hogy mások életét mentse meg, az ördög papjává vált, és megölte az én gyermekemet – az ördög tönkretette, elpusztította őt. Van egy hatalmas erő, egy hatalmas démoni erő, amelyet az elkövetett abortuszok táplálnak. És ez az ördögi lény meg akarja kaparintani a papokat és a szent életű embereket is.



Nemcsak az öl embert, aki maga abortuszt végeztet el, hanem az is, aki másnak ezt tanácsolja. És akkor is gyilkosságot követünk el, amikor nem segítünk egy másik asszonyon, aki abortuszt akar elvégeztetni. És minden ország, ahol az abortusz legális, legyen átkozott. És az ártatlan gyermekek vére majd az ő fejükre száll. Hiszen nekünk is részünk van abban, hogy az Istent követjük vagy az ördög tanácsát. Ördögiek azok a politikusok, akik azt állítják, hogy az abortusz mindenkinek jogos és joga van hozzá. És ez átokként hullik majd rájuk.

Amikor én megöltem a gyermekemet, én magam is teljesen tönkrementem. És a kormányok hazudnak, és az ördög szolgái, amikor azt tanítják, azt magyarázzák nekünk, hogy az abortuszhoz mindenkinek joga van. Ez nem így van! Tudjátok, hogy hány asszony szenved emiatt, hogy hányan szenvednek az abortusz következményeitől, lesznek rákosak és halnak meg ennek következményeként?

Testvérek, tudjátok, a mi feladatunk nagy! Megmenteni az emberi méltóságot, az emberi életet! Én ekkor az édesanyámra tekintek.

Én régebben a Tízparancsolatból nem tartottam meg egyet sem. Az anyámra néztem és azt mondtam: „Anya, micsoda szégyen, micsoda fájdalom, hogy én elkárhozom. Hova jutok így? Soha nem leszek újra veled együtt." Az anyám ekkor összefonta a kezeit és az égre emelte az ujját. Ekkor azt láttam, hogy egy üreg nyílt a homlokomon, és lelkemből a gonosz lélek eltávozott. Nagy fájdalmamra kiabálni kezdtem: „Jézus Krisztus, könyörülj rajtam Uram, bocsáss meg nekem! Adj egy második lehetőséget nekem!"

Ez volt a legszebb pillanat. Mert akkor kiszabadultam ebből a borzalmas gödörből, nagy szeretettel azt mondta nekem az Úr: „Vissza fogsz térni. Kapni fogsz még egy lehetőséget az életben. De az imádság által tanítsd az embereket, tegyél tanúságot idegen emberek előtt arról, amit láttál, és adj hálát azért, hogy ők is imádkoztak érted. Idegenek imádkoztak érted. A Szűzanya imádkozott érted."

A Szűzanya összegyűjtötte az egész columbiai nép imáit, jobb kezében pedig a szenteknek az imáit, és a szentmisében, az unokaöcsém temetésén, amikor fölemelték az Oltáriszentséget, a Szűzanya fölajánlotta az Istennek ezeket az imákat, ezt a szeretetet, amelyet értem mondtak és értem adtak.

Ezért vagyok most itt! És az a küldetésem, hogy ezer és ezer alkalommal elismételjem ezt a tanúságtételt.

Isten áldjon benneteket, és az Isten szeretete töltsön el titeket! Tudjátok, hogy imádkozni fogok mindig értetek. Imádkozom azért, hogy ti és én megtérjünk az Úrhoz, hogy Isten kegyelmében élhessünk, s egy nap majd találkozhassunk a mennyben.

Gyónjatok testvérek! Lehet, hogy ez a perc az utolsó nektek vagy nekem. És tapsoljuk meg Jézust, aki ide összegyűjtött ma minket!

Dr. Gloria Polo Ortiz
(a nagysikerű „Akit villámcsapás ért"
című könyv szerzője)

Újjászületés a Szentlélek által 2

3. Hitben elfogadni

Nem megérteni kell az ajándékot, hanem elfogadni. Jézus a szívünkhöz szól, de sokszor az értelmünkön keresztül, hogy ismerjük fel szavainak igazságát, és fogadjuk be a szívünkbe. Jézus azt akarta Nikodémus szívébe vésni, hogy itt létszükségletről van szó. Ha valaki nem érti, hogyan veszi ki az orvos a vesekövét, és addig nem akarja engedni, amíg meg nem érti, akkor ebből végzetes baj lehet. Ha elfogadja az orvos véleményét és hisz neki, akkor meggyógyul.

Sokszor ilyen egyszerű élettani eseményekben is felfedezhető, hogy milyen szerepe van a hitnek. A Szentlélek megvilágosítja értelmünket, és a Szentlélek által fölismerjük Isten szándékát és ajándékát. Mert az életünk attól függ, hogy hogyan fogadjuk el. Igent mondunk-e, vagy tétovázunk és halogatunk.

Az üdvösség nem oldható meg elméleti síkon. Jézus azt mondja: Nikodémus, ismerd fel a helyzetedet! Téged idehajtott egy szükséghelyzet, én fölkínálom neked az életet. Kéred, vagy nem kéred? Nincs vita. Ha kéred és elfogadod, akkor itt van. Ha nem kéred és nem fogadod el, akkor menj haza. Jézus ennyire határozott, mert ez egy fontos kérdés volt Nikodémus számára. Nikodémus biztosan önérzetes volt. Valószínű, hogy lelke mélyén azt gondolta, hogy ez a galileai tanító miket mond nekem? Talán gőgös is volt. Úgy érezte talán (vagy mások is talán úgy érzik), hogy szívességet tesz Istennek, ha elfogadja az ajándékát. Pedig itt az örök élet elfogadásáról van szó. Jézus burkoltan kicsit rendre utasította.

Nikodémus azzal kezdte, hogy mi tudjuk, hogy te jó és bölcs tanító vagy. Amikor pedig kérdésére megkapja a választ, mit cselekedjen, akkor kételkedve kérdez vissza, hogy hogyan lehetséges ez? Jézus azzal válaszolt: te tanító vagy, hogyan kérdezhetsz ilyet?

Sokkal jobb, ha elfogadja Nikodémus Isten ajándékát és akkor élni tud ezzel az ajándékkal, mintha tétovázik, halogat és nem törődik az ajándékkal. Mert ha úgy kell meghalnia újjászületés nélkül, hogy előtte nem fogadta el Jézustól az életet, akkor ez végzetes, ez a kárhozat. Nem az a fontos, hogy megértse Nikodémus, hanem az, hogy higgye és elfogadja. ■

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A Szentlélek újjáteremti életünket... 3
Cseh Anikó: A mi emmauszi utunk (II/2. rész) .. 4
Olga: Isten szeretetét adjuk gyermekeinknek .. 5
Bilkei Ferenc: Mit veszítettek a protestánsok az elszakadással? (II/2. rész) 8
Újjászületés a Szentlélek által (1., 2.) ..... 9 és 18
„Csak az ateisták hisznek a véletlenben" – interjú Jim Caviezellel (II/2. rész) 10
Szénégető István atya: Várjuk a Szentlelket! 12
Gloria Polo tanúságtétele (IV/4. rész) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

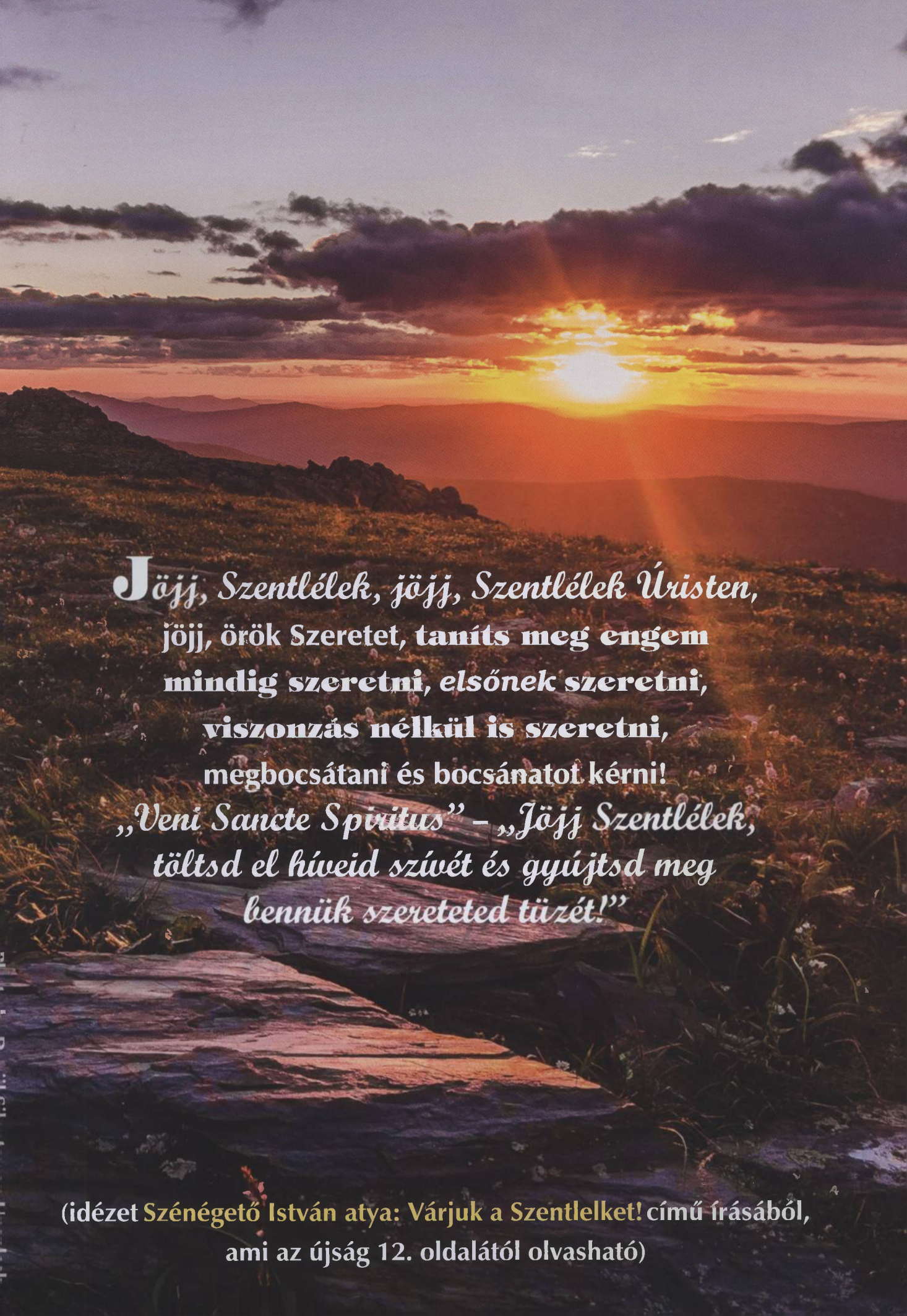
Szerkesztői üzenetek

- Várhatóan május végétől kapható a Marana Tha sorozat új kötete: **Damian Stayne: Újítsd meg csodáidat! Lelki ajándékok a jelen időkre** (ára: 2.000 Ft).
- **Mijo Barada** idén Gödöllőn, a Szentháromság Plébánián (július 23-25) és Kecskeméten (július 26-29) tart lelkigyakorlatot.
- **Margaritha nővér** Füzérradványban (június 8-10) tart lelkigyakorlatot.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com



Jöjj, Szentlélek, jöjj, Szentlélek Úristen,
jöjj, örök Szeretet, **taníts meg engem**
mindig szeretni, *elsőnek* **szeretni**,
viszonzás nélkül is szeretni,
megbocsátani és bocsánatot kérni!
„Veni Sancte Spiritus" – „Jöjj Szentlélek,
töltsd el híveid szívét és gyújtsd meg
bennük szereteted tüzét!"

(idézet Szénégető István atya: Várjuk a Szentlelket! című írásából,
ami az újság 12. oldalától olvasható)

Ára: 200 Ft



Photo by Chloe Si on Unsplash